

לה שמן ט עקר, יב) וمبرך עלייו בורא פרי הארץ. יוזם אינו מתחfon לרפואה אלא לאכילה, הוה לה (ו) אניגרנון י עקר ואינו מברך אלא על האניגרנון היי (ליד) (שהכל): ה. ישקרים המרים, כשהם קתנים (ה) מברך בורא פרי הארץ, גודלים, ולא כלום, ולא מזקי. וו' ועתעמא דמלטה, דכשהם קתנים עקר אכילתם היא הקלהה ואינה מריה, וכשהם גודלים עקר אכילתם מה שבפניהם והוא ממר. (ו) יוזם מתן על ידי האור או דבר אחר, (ו) מברך י בורא פרי הארץ: ג. צלח' פרוש צלח'. מון אלין שעילן שלו ראיים לאכילה ויש בעליך במיין תמים. אכיותות הוא פרי מהצלה, וקורטן הוא קלפה שביב הפירות, בקהלות האגוזים). (ח) על העליין ועל התמורות (ט) ועל (ו') הקפריסן יי' בורא פרי הארץ, ועל הדאכיות שهما עקר ה פרי בורא פרי הארץ: ג. (*יא' תמרים (ט) שמעון ביד יושה מלה עפה

באר היטב

ג. עקר. אפלו השמן הוא מושעט, ב"ח, מגן אברהם: י. עקר. אפלו הוא המעוות, יי. שחקל. ציריך עזינו, וזה במאראך לר' אתא בהראך דמקורה על יי סלקא בורא פרי הארץ, מגן אברהם: יג. הקפכסי. הוא קלחת הפדי כמו לפלא אגוזים: יג. בורא פרי הארץ. אין עקר ספרי מכאן הביא עזריה הרב ז"ל לקפון בסימן דר סעידי קטון טו דעל קלחת מונצ'ין' שפרקחין אוותם ברכש מפברך בורא פרי הארץ, אבל הפגון אברהם סימן זה סעידי קטון יי חולק וכחוב דלא

ב. וען לפנֵי יהושע. שהשיג על המגן אברהם, וען באלה רפה שפטוב ביטים עלה פמיך

מישנה ברורה

לא אולין כן בתרב המשקה, אלא כל דבר שער פגנתו, הוא עקר
ענין בברכה, והשוו נפטר בברכתו: (ה) ומכך עליו בורא פרי
העץ. ולאחריו מטעם שלש אם שתה פשועו: (ה) אינגרון עקר.
משמע מדברי ה' ימי רכרי שמי הפלקאה הם חרב לנבי שפן ולפיכך
שפן גטפל לו, כי אבל הפגן אברם כתוב דאפרלו באינגירון מיעט נפי^ל
אינגרון עקר, כל שאיןו ליפואה אלא לאכל, ומברך על האינגרון וכופר
אינגרון יונגה. והפגן אברם פמה, דהא מבאר לקפן בסימן רה דברכת
יש שלקות הוא בורא פרי הארץ, והגרא' א מישבו, לדחבא שמתקנו
ששתיה הארץ הוא כמiska וברכתו שתכל: ה (ה) מברך בורא פרי
יעץ. ואף על גב דבמתקום קטעים איןו מברך אלא שפהל, וכדלקפן
עימן רד, שאני הקט לדיינו גמר פירא, ובכדאי לא נמי לי להו אודעתא
אקלם קודם שיתכשלו, מה שאין כן הכא דבגדלים לא יהיו ראיין כלל
אכילה, כי נטעי להו שפיר אדעתא למיכל בקענותם, וחיה גמר פירא
שלהם: (ה) ואם מתוקן. וכך נשתנו למליליתא על ידי המתוקן
בשחן מבלין, בורא פרי העץ, וכדלקפן בסעיף יב: (ה) מברך
אין רואיהם לאכילה כלל, ומתוקן או בשלחן, שמכך בורא פרי העץ,
ו (ה) על העלון ועל התמןויות. שאין מי' חשובין להנאה פרי
מי' בריעבר אס בריך על קפפריסין בורא פרי העץ, יצא. ולענין קלפת
שהכל או פרי העץ ופרי הארץ, וועל כן יש לברכ עליון שהכל,
עשחה וכו'. פרוש, אף שנותך על קרי זה לגמורי אפלוי תכי מברכין
וא הרין לענין פרי הארץ, בגין ער עפ"ל שמעוכן ועתשאן בעטה:

שער חציוון

שער תשובה

שנאמת ארואה פִּמְנָן נֶגֶד וַיַּדֵּן אֲפֹרִים פֶּה שְׁעַתְבּוּ בָּהּ: (ט) בְּזִוְּנָא פָּרִי הַקָּזְקָה, וְעַן בְּזִיד אֲפֹרִים: (ט) עַקְרָב. עַנְזָן בְּאַר הַיְטֵב, וְעַנְזָן טוֹר בְּשֵׁם הַכָּר יְסָף שֶׁלָּא כְּבָבָן, וְהַתּוֹר כְּמָבֵב שְׁפָרְתּוֹ גְּנוּאִית, וְהַאֲחָרְזּוֹתִים תְּלִקְוֹן עַל הָה, וּכְלַקְוּטִי פָּרִי חֲדָשָׁתְבּוּ, וְהַנִּינִי מְוֻהָּה וְאֶפְשְׁטוֹתִים סְבָרָה תְּלִקְוֹן בְּקָרְבָּה יוֹסֵף צָוֵיל, עַנְזָן שֶׁם וַיַּדֵּן אֲפֹרִים שְׁגַם פְּהַקְדָּתִים סְמִיאָה מְשֻׁמָּעָה בְּקָרְבָּה רַי יוֹסֵף, אֶךְ לְאַפְּרוּקִי מְפַלְקָה לְשׁוֹרְמָה, עַנְזָן שֶׁם: (א) שְׁתָכֵל. עַנְזָן בְּאַר הַטֵּב. עַנְזָן קָאַלָּה רַבָּה שְׁתָכֵל בְּשֵׁם בְּהָא לְבָרָךְ בְּזִוְּנָא פָּרִי הַקָּזְקָה, וְעַנְזָן שֶׁם שְׁתָכֵל לְהָרְחֵן דְּבָרִי הַשְּׁלִיחָן עַירְקִי וְבַדְיָן אֲפֹרִים מֵה שְׁתָכֵל בְּזִוְּנָא: (ב) הַקְּפָרְסִין. עַנְזָן בְּאַר הַטֵּב. וְרַעַת הַהְוֹפוֹת וְהַלְּאָשָׁה תְּמִבְּנָה בְּזִוְּנָא פָּרִי הַקָּזְקָה, וְעַנְזָן בְּשָׁוִית

ג' אדר ב'

ה (*יוטעמא דמלטה דכשיהם קפטיים עקר אקליטם היה הקלהפה וכוכו). טעם זה שפערת קמץ חבר, בחרבה ראשונים לא נפר דין זה של קלפה, אלא בפשוטו דהשקרים הקרים גוזם בקפטונם איבט מרים וברדים גושו קידם עין נשי חלון דב כתמידי רבענו יונה, אכן גם לזרה ממשע דבשאתקאכל ענשה קלפה לא נפר ריק כתמידי רבענו יונה, אכן גם לזרה ממשע דבשאתקאכל ענשה הקלפה בעצמה גם בן קירה, וילשון הקחבור לא משמע בן, וזרע עין קצת לדברי הקלפה, אפאי לא יברך כל קלפתה הדודלים על כל פיטים שחלק בוגרלו, אם לא המטה, שנאמר דלהמתחרב גם בן בוגרלו קלפה לאו בר אכילה היה כל, מפני שהיא קשה, אבל לשונו איינו מזדקק כל כך לפיה זה:

וזה[*] גמורים שמעוכן ביד וככ' עין משנה ברורה מה שכתבנו דלהלכה
קמא לו וככ' דאך שבתורתה הצעין דזקוק מרשי' דטריאם הוא
דזקוק בשחם בתהילים קא', כבר חשב עליו בבחית יוספ' בסוף פ' ר' עין שם,
ובכן פסק מגן אברחים ואלה ובה והגער' וחיך אדרס, ואפללו בגנרטון למא', אם
ונגר במקצת מהות נפריל לא נשנית ברכתן. ובאמת לבך דעת קורח שוהבא
במגן אבורדים שעומדים בשיטת קרמבל', מצאתי עוד כתה בראשונים דקמי'י
בשיטתה, והוא צורוך בערך טרייאם, עין שם ונלפי הצעה שנטען העתיק קראט'יס
דינן, ובם הטעיקו האור זרע לדיין, ובן הוא גם כן דעת הראי'ז בפסקינו הולכות

באו, לט' ה'יו לה כשאר פרות שאין ראויין לאכל חין ונחכשלו דמבר בורא פרי העץ. והוא הדין ט' שאר מיני פרות. שהם חומזים או מרים דהלא אסכת פרי וזה אליא שאינו ראוי לאכילה כן, אך מהני מתוק העץ: (ט) ועל הקפרסין וכו'. משום ראיינו עקר פרי. ומכל מין פאמערוניין טוונין בדבש. יש דעתו ט' בין האחרונים אם לברך עליל וביריך אם ברוך פרי העץ או פרי הארץ. זאת: ו' (ט) שמעון ב'

וְאַלְמָה רֶכֶת דִּזְקָא אֵם נוֹתֶן שְׁפָן הַרְבָּה אֲיוֹן קְנֻתוֹ וְרֶכֶת יְמִינָהוּ, אַלְמָה רֶכֶת
לְפֹרֶה, שְׂעָר קְנֻפָּה, וְלִשְׁוֹן קְנֻחָה, אֲזַנְיָה וְקְנִיחָה. וְלִשְׁוֹן דִּקְלָוִי מִזְבְּרָה אֵם נוֹתֶן שְׁעָר
שְׁפָמָעֵל לְרֶפֶסָה, אֲזַנְיָה וְקְנִיחָה שְׁמָעֵל שְׁחָא כְּפָרְדָּל שְׁעָרָה שְׁפָט
לְרֶפֶסָה וְקְנִיחָה. לְהָ, בְּהָרְשָׁלָם, דָּלָא כְּבָשָׁה וְרָקָם, עַזְנָם שְׁמָעֵל
וְקְנִיחָה. לְהָ, עַזְנָם שְׁמָעֵל בְּאַמְּרוֹן פְּגָעָת לְעַזְנִי כְּפָרְדָּל אַבְּדָה, עַזְנָם שְׁמָעֵל
לְהָ, עַזְנָם שְׁמָעֵל קְשָׁרָה אַבְּדָה, שְׁפָט בְּזָהָר וְהַלְשׁוֹן, וְאַם אַיְנוֹ הוֹשָׁב
וְפָוֹטֵר תְּתִקְשָׁרָה, אַפְּלָוֶל הַשְּׁמָעָן קְנִיחָה, בְּזָהָר שְׁאָנוֹן קְשָׁרָה אַזְאָה עַל
לְהַשְּׁלָקָה עַזְרָה וְהַשְּׁפָן צָלָל וְכֵן, עַזְנָם שְׁמָעֵל וְמִסְרָא זְוִי הַשְּׁלָקָה קְרִיָּה
מִהְשָׁלָקָה דִּיאָה קְלִי, וְזִירָן שְׁיָוִן: לְהָ, אֲכֵן בְּכָהָה רְאַשָׁוֹן, וְחַם סְפָטָי וְרִיאַי קְעַנְגָּא
דְּמִי לְלָקָות וְאַבְּדָה אַבְּדָה לְקָנָא זְמָס בְּקָאָן בְּרָטוֹן בְּרוֹא פְּרִי אַקְרָה, וְבָקָר
לְבָנָן בְּרָטוֹן בְּקָרִיבָן, וְאַלְמָה יְמִינָה בְּקָרָא זְמָס סְפָאָה אַבְּדָה, וְהַיָּא
הַשְּׁמָעָן קְרָבָה אַיְנוֹ מְבָרָךְ אַזְלָא אַשְׁהָלָל, וְכַפְרָה הַשְּׁלָלוֹן זְרוֹה, וְהַיָּא
הַשְּׁמָעָן סְפָאָה גְּבוּרִים, וְהַיָּא לְהָ, רְשָׁי עֲרוֹבִין כְּחָ וְרָאָשׁ פְּרָסְפָּרָסְדָּן
לְהָ, וְהַיָּא שְׁמָעָן כְּחָ וְרָאָשׁ פְּרָסְפָּרָסְדָּן, וְהַיָּא שְׁמָעָן סְפָאָה גְּבוּרִים, וְהַיָּא

ה欽כות גראת הטרות פיטו רב

פ שם בוגמרא לח.
צ חוספות שם גשאר
פושקים. ק שם בוגמרא.
ר שם מ וכתהן קטהא.

והוציא מיהם גרעיניהם, אפלו כי לא נשתחוו ברכנן, ומברך עליהם פרי הארץ ולבסוף ברכה מעין שלש. הגה ולפי זה הוא כדי בטלותוון (מא) הנקרא אאוירל^א מברכו עליים פורא פרי הארץ. (מא) ויש אומרים לברך עליהם (ויא) שהכל חומרה חדש סיכון כת ובית יוסף בשם חטוו. וטוב לחוש לבתולו (מא) לברך שהכל, אבל אם ברך פורא פרי הארץ י"א (מד) י"א, כי אין גראח עקר: ח. פ"בש (מה) ה' מבתרים מברך (מו) עליו י"ה הכל. וכן על ימשקן הייצאי מפל מני פרות חזון מזויותם וענבים מברך שהכל: ט. (מה) יס"פ י"ע נינים שאינן מתבשلين לעילם, וכן על י"ט הנובלות, שם תקרים (מט) י"ט שבשלם ושרוף החם ויבשו,

שערית תשובה

בקראר שחקל, ועוזן פיר אפרנס מה שחקב בז'ה: '(ו) שחקל'. עוזן באר היטב, ועוזן בשירוי בונס'ה גאנדרולה ובוחשובקורי סיינן דס הוה שחקב בז'ה: '(ט) הוטבלות'. עוזן פירס'ים סיינן נג זונר אפרנס הילך אַטְפָּן סה זונר אַטְפָּן ספר תק' יוס' ובשער אפרנס'ים סיינן נג זונר אפרנס סה ש'צ'בו בז'ה:

שעומדים לעתות חוץ לכון מברכין שהפל. עזין יד אחרון שהאריך בונה:

באור הלה

שלול, וכיון דקל מוכח מהם בקהירא דאפסלו נתרנסקו לגמרא לא ונשפטת ברכבתן. בדורות נתקבון בן לדינא, ובפרט דלא-אינה רבה קצדד דגס רשי מודה בזינא למלומךם. ומה שסבירנו במשפטה בורורה, ורק בפאיווארל' א' כור, אף דהעדי עתאו ר' לוי ר' יונה לאפסלו לכתלה: אבל ברוך בורא פר' קעוץ, הקברוש והאנן אברוקס והאליה רבבה והאגר' ז' וכי אונס כלם הוחזיקו לדינא פסק הרמ' א' קאם מוה' לגמרי ולא ר' קבר זוותו כלאי יברך שהכל וויאקייחו של פטי' כבר דחויה אהוועדים, רק כי אונס גערער שלוטן. ומאתמי להרא' היא בחרודישו על הרו'ר' שנטבע גם בגין דאמ נידעף כל קאן ער' שעשרה צווקן אברך שהפל ונכון מוכח מאפרנעם המבא בעטן אברדא בעטן מהה פער קאון ט עין שם, והוא דמקהפרא בפשיותה דהרא'ה סופר בן מעקר קידן. מכל מקום אין לנו מדברי הרמ' א' שעהיליט דעתה לו לעקר דאם ברוך בורא פר' העץ יצא:

ט (יב) שְׁבָלֶלֶם וּשְׁרַפֶּם וּכְךָ עִזִּין פְּאֵשָׂנָה בְּרוֹרָה בָּמה שְׁכַבְתָּנוּ בְּשָׁם יְשַׁמְּרִים שְׁפָרְשׁוּ וְהַוְאָ מִין חֲמֹרִים שְׁאַיִן מִתְּבַשְּׁלִין עַל הַאיְלָן, גְּנוּגָנִים אַוְתָּן בְּעֶפֶר או בְּתַכְנִין לְהַתְּחַפֵּס וּכְךָ. וְדַע, דְּמַדְבָּרִי הַלְּקָטָם חֲמֹדוֹת עַל הַשְּׁמַנִּיוֹת שְׁמוֹךָ אֲ

שהוא משבעה מיעים, וככאייתו ביטין רוח סער יי' דרכיה בז'א נפשות וכבות איה פוטרת מעין שלש ולא מעין שלש פוטרת בז'א נפשות רבאות, אם לא שיאכל גם פרי מטעים וגם דבר שברחו בז'א נפשות רבאות לפטר גם את זה מה פטה נפשך [פרי מדרים]. ואם אין לו, גראה לי יי' שיכל לברך מעין שלש, כי בן משמע מלון חרב"א דוחוף לעקר חדרין שברחו פרי העץ: (טג) לברך שחabel. ועל בן מני אגע"ס ויגע"ס וקאלגע"ס וככיזא בז'א שפוחתין אונן וברקחין אומן ברבש וצוקע"ר, מברכין עליהם שהפל, כיון שהם מושכים ונמוקים לגמרי ואבד מדם צוּרָן, וככז' עבר בין לענין פרי הצע או פרי הארגה, בגין מאכל שאבלין מצלועין, שקורין קירבעס, וכן אינגעכ"ר ושארין בשעים שחווים שאוכליין עם צוקער, מברכין בז'א פרי הארגה. וענין לקפון סיון רוח סעריך חבק"ה מדרים אלו: ח (מח) מזב מתמירים. והוא תדיין כי יוציא על ירי בחיטה וסחיטה: (מו) על מזקין היוזאיין וכו'. (מו) על שחabel. זמה דכתיב בתורה, זית שמן ודקש קינוי תפחים היוצא מהן דבש, אבל דבש גופא זעה בעלמא הוא ואני בכל פרי: בגין יין תפחים וכחאי געןא ^ב בין אי אתרמי שצאנא מאילין ובין שציא על ירי בחיטה ^ב וסחיטה. ברכות שחabel, דזעה בעלמא הוא, אין נקרא משקה אלא היוצא מן מזחים ותענינים בלבד: ט (מח) סופי ענבים. הינו, יי' ענבים הנמצאים בגנים ביום וחול, שאין מוחבשים לעולם ועוולין מהם חמץ: (מט) שבשלם ושרפם וכו'. פינ, שעל ידי שרפת החם ובחלו ותיבשו ^וונטהנו לקלוקלא [רש"י]. ^וושארי מפרשים פרשות, נוכחות קינוי מן תפמים שאין מוחבשים

שער דהאיין

הנ' שטפל, וכן ספטם מתקהפר לקלען פיטון היה עטיר, כי עין שם פפ'ן מגז'יס ו'תאנ'א', ואפ'שר דורך מעתים פטהאנ'א מסטם קהי, ו'תבקה'ת שטפל אונ'א, אונר קע'ן קצאי' שאון קמ'ב במאדר קרא'ני, גאנ'קאו חונ'ה צענ'ן יי'ע'ה, ו'אונ'ר'ין': מ'ן דר'ו, ר'שי'ין תל'ין': ג'ן קאנ' אונ'ר'המ': ג'ן ר'ה'ר'ו ו'ה'ר'ו'ת' ו'ה'ר'ו'ת' ו'ה'ר'ו'ת' ו'ה'ר'ו'ת' ו'ה'ר'ו'ת' א' לר'ע'ן. פיטעל' לאונ'ה כהה דיל'ז'ה, ד'ין של'אן ער'ו' שועו' לאט'ר'ו' ול'ש' אונ' מאקרע'ן לר'ע'ן, וא'לה'ה רב'ה סט'ב'ן ד'ונ'ל'ס אנט'ה'ן ו'ה'ן קע'ב' פְּתִית' מאוי, וא'טאמ'ת' ו'ש' לאו' יונ'קאה הא' קהה, קע'ם ר'יא'ן' פ'יש' ב'ן ו'ה'ן ב'וט'ס'ט'ונ' ו'ה'ן ח'ו'קה קע'ל' ב'ש' וב'ו, וב'ן ה'פר'וש' ראש'ן המ'וק'ה ג'י'ש', ע'ן שם':

באר היטוב

דמי, דהקה החקלה נופלה ותנפץ עין קלקלה מגוף הפדי ו/orו לאוכלו אלא אשין טוכך כל בק' גם תוך הפדי איןנו טוכך פלא אקווון ותעלובת צוואר, לכן יברך בורא פרי העץ, עין שם, וכן בתשובה פנים מארוחת פימן תה הקירח דמאנך בורה פרי קצע' דלא כצע'ו. ובקצתה ייש לבך שעכפל על מרגז'ין מרוחץ וכן נוהגין בכל מדיניות לשעטאל, אך הדיבר אשר לדרני ונכון פפק בספר אליה רביה לברך שעכפל על מרגז'ין שנעכפלו ונמחוו לגמרא, אבל בפירושים שנותמכעו לא פילג החומרות מה לדשן ומברא הארץ וועללה, דנקברך לבעתלה בזוא ברוי העץ על הפאויד'א של פולימן או קו שעהכפל, וכלל יוזם אוננו נוהגין בשמבלין תפוחים עד שתרטיסקו למזרי שמקרכין עלייה הנבשל ולית באן בית מחושב בכח לאכלה, עד באן לשונו, והכח פסק דמתפרקן בפרק בורה פרי קצע' או שעכפל בזא, עין שם, ועין יד אהדו מה שהקשה על הטיז'ו זענין דזעה בעלמא הוא, אכן נקרא משקה אלא היוציא מהקיימות ונעכבים בלבד: יי. ענבי מפנו משקה דאשף לעליזא נהנו יין שמקרכין עלייו בורה פרי הגזע' ממשום כי י- שעומדים למשות החוץ לבן מcrcין שעכפל:

מישנה ברורה

(מא) **הַנְּקָרָא פָּאוֹוִידָל**"^א. שעושין מגרגנניות ושאר מינים, שמווציאין גראונין ומבלין אותם מה עד שהם נמדו לגמרי: (מכ) ויש אומרים לברך עליהם שפהל. בזה נחלהן האחרונים, י"י יש מהם שטוביים דתיש אומרים לא פליג כי אם אפאוואידלא, משום שמטחו לגמרי ולא נבר כורנן כלל, אבל בדין המחבר דמיי בתמירים שנטרפקן, שיבר פאן וצירן אף בשפטוטיקן לגמרי. מודו דמברך פרי העז, י"י יש מהם שטוביין דתיש אומרים פלייג גם אדרין המחבר, וסבירא להו דכין דטרסקו לנטרי מברך שפהל. ולידנא אין נפקא מגה בוהה, דאר אט ימא דהיש אומרים פלייג גם אטמירים שנטרפקו, י"י מכל מקום להלכה קימא לנו בדעת המחבר דהיכא שטמפלן קים לא נשענות ברכמן, ורק באפורידלא שאביד כל צורתו ולא נבר כל מה הואה, אז לבתוליה מברך שפהל, וכתקרצה רוף"א, דברכה זו יוצאת על הכל בדיעבד לאון לעין ברכה אחרונה אין עצה אי אתרפי לעין זכריהם שהואה משבעה מינים, וכראיאטא בסיפן וזה עיף י"ז דברפת בורה נפשות רבות שייאל גם פרי משבעת הפינים וגם דבר שברכו בורה נפשות רבות לפטר גבini? לעין פרי העז או פרי האסמה, בגין מאכל שטבשליין מדלועין שליש, כי פון משמעו מלשון הרופ"א דתופס לעצער הדין שברחו פר העז: (מכ) בזה שפטותין אותן ומוקhin אותם בדבש וצוקע"ר, מברכין עליהם אט ברוך עליהם ברכתו הראייה זיא: (מד) זיא. ואם לר' דרכ אכיל ברכות הראהה זיא: (טו) זיא. ואנו זריך אכיל בעלמא הוא ואינו בכל פרי: (טו) על משקין היוציאין וכו'. בעל זר' בחתה י' וסחיטה, ברקתו שפהל, דזעה בעלמא הואה, דאין נזענבים. הינו, י"י ענבים הקצאים בגאנטס בימאות החזרה, שאין מחייב שעל זר' שרפת החם נחשלו ונוחבשו י' וגשטו קלקלולא [רש"י].